

Việc chuyển đổi các linh mục đến giáo xứ khác có ý nghĩa gì?

Tác Giả: Pr Nguyễn Tuấn Hoan

Thứ Bảy, 17 Tháng 7 Năm 2010 09:18

Còn nhiều giáo xứ mà dân Chúa rất mong có một cha sở mới, vì họ quá chán ngán một mặt một tể sống như kẻ chăn thuê

Trong tháng 7-2010 này, giáo phận Sài-gòn có sự thay đổi một loạt các linh mục phò tá, phó xứ từ xứ này qua xứ khác. Có vị tiếp tục làm phó xứ, có vị nhận chức chánh xứ nơi xứ mới. Số kiện này chắc hẳn phải vì lợi ích cho dân Chúa, hẳn là cho lợi ích cá nhân các linh mục. Hơn 40 linh mục là một con số không nhỏ để có thể đem đến một sự đổi thay trong đời sống cộng đồng dân Chúa của giáo phận. Khi biết tin này và nhìn bản danh sách, tôi bỗng nảy ra một suy nghĩ muôn chia sẻ với anh em bản hữu xa gần và cũng chân thành nguyện vọng các vị linh mục sắp nhận nhiệm sở mới, hãy suy tư và hãy lắng nghe tiếng gọi của một giáo dân.

Bài chia sẻ này chỉ nói lên một suy nghĩ cá nhân dựa trên số kiện chỉ không đủ tầm để nhìn khía cạnh giáo luật. Thực tế thì luật đạo cũng như luật đời, đều nằm trong tay người có chức có quyền, họ hiểu luật là để biết cách lách luật, để biết làm thế nào áp dụng người thế tục để bé miệng phải sống và nghĩ theo một khuôn khổ mà thôi. Ngày xưa Chúa Giê-su chỉ luôn nguyện rửa cái đám luật sĩ đó sao? Họ chỉ biết bó buộc người gánh nặng mà chỉ trên vai người dân, còn họ thì không buồn để ngón tay vào (x. Mt 23). Đó là cái họ nghĩ hình như, thì mãi với những môn đệ bỏ ngỏn số luật này luật kia để ra oai mà chỉ đem lợi cho dân Chúa ích lợi thì thế nào. Họ chỉ biết mà miệng ra là nói làm thế này là sai luật, phải làm thế kia mới đúng...chỉ biết áp dụng luật cách máy móc, vô cảm.

Vấn đề chuyển chuyển

Trong việc chuyển chuyển các linh mục, không biết các đồng bản quyền dựa trên tiêu chuẩn nào, có khách quan không, có biết đến nhu cầu của dân Chúa cần loại linh mục nào không, bởi vì ý kiến người tiêu dùng cũng là một yếu tố không thể coi thường, vì hàng nhận rất rất khó trả lời. Tôi ví von như thế không quá đáng đâu, có những linh mục như một món quà, một ân huệ Chúa ban cho đoàn chiên, nhưng không ít linh mục như một gánh nặng, một cái ách của dân Chúa. Nếu là cha phó thì còn có ngày thay đổi, chỉ cha sở thì giáo luật cho phép vài muôn năm (đến 522), dù có xảy ra tình trạng hối lộ những yếu tố để phải chuyển chuyển (đến 1740, 1741), thì vấn đề có lẽ đi, vì nó bám rễ quá sâu không dễ gì bỏ ngỏn được! Dĩ nhiên đến luật đó là để các đồng lý giải theo cách của mình. Chính vì thế, một sự chia sẻ của một số cộng đồng hoàn hảo, tác oai tác quái như một lãnh chúa, coi dân như kẻ rác. Dân rất oán hận những chức có ai dám lên tiếng, một sự sợ hãi thì ít, mà đa số sợ hãi khó khăn khi có nhu cầu thiêng liêng, con cái họ và họ chỉ nghĩ, chỉ có các bí tích v.v. Một số học viên giáo lý Hôn nhân nói với tôi rằng ở vùng Gia Định, Long Khánh các cha khó lắm, dù lý do công ăn việc làm phải vì thành phố, những muôn học giáo lý hôn nhân ở đâu trong thành phố, thì phải xin phép cha trưởng, cha có đồng ý mới được, nếu không, thì dù có học xong khóa giáo lý, có giấy chứng nhận học tập, cha cũng không chấp thuận. Đúng là luật rất nghiêm, cũng không lạ vì giáo phận Xuân Lộc khá nhiều nghiêm, tất nhiên các đồng tu rất nghiêm không phải là ít. Tôi được nghe nói rất nhiều về sự nghiêm túc, tha hoá, để biết là thái độ quan liêu họ nghĩ hách của những linh mục trong giáo phận này. Nói đến những thái độ vênh vác họ nghĩ hách quát nạt dân thì tôi liền nghĩ đến câu chuyển ngôn ngôn “Con là mang hòm xương thánh”!

Có cần thiết không? Có thực tế không?

Việc chuyển đổi các linh mục có phải là việc cần thiết cho môi trường hay không? Nếu không xét đến môi trường mà chỉ thay đổi để trả thì quả là việc làm máy móc, có khi gây thiệt hại cho dân Chúa. Ví dụ, một cha phó đang phục vụ rất hiệu quả trong một giáo xứ, đang có những đóng góp trong những lãnh vực giáo lý, hội đoàn cộng đồng, dành bỏ giờ. Khi cha khác đến thì thay đổi mà có khi còn làm ngược lại, đây cũng là một sự kiện phổ biến, vì thói quen nghiệp, chủ mưu làm theo ý riêng mình, thay vì tiếp tục công trình của người đi trước. Đáng khác, việc chuyển đổi hàng loạt, để làm cho một số linh mục không gặp môi trường thuận lợi, sự sống cơ cực, mất niềm tin, thất vọng, chỉ mong chờ đổi đến nơi nào đó để yên.

Trong thực tế, có một số cha phó rất được giáo dân quý mến do tài cách đối đãi và lòng nhiệt thành trong việc, gần gũi dân chúng và được quý trọng do biết biết gì một khoảng cách cần thiết. Số quý trọng này không phải chỉ vì họ cá nhân hay hội đoàn mà là nơi để chúng. Nói như thế vì có những cha phó chỉ đến với nhóm nào hay vài cá nhân nào cùng quan điểm, nhất là đem lại cho ngài những lợi ích vật chất, hoặc những niềm vui chóng qua. Thế thì một linh mục mà ban ngày thì xách xe chạy lòng bông, la cà đâu làng cuội xóm, tối đến thì lại vào nhà người “quen” để xem TV tới 11 giờ 00 khuya, thì những xuyên suốt thì giờ đâu soạn bài giảng cho chu đáo, nên hầu hết những bài giảng của ngài đều vui đùa vui đùa, chỉ gây cười cho người nghe. Những linh mục loại này cần “thu hút” và được huấn luyện lại, chỉ chuyển đổi làm gì. Tôi đã thấy trên thực tế mà nói chỉ không biết ra đâu.

■ Có khách quan không?

Ngày xưa tôi ở trong quân đội, việc chuyển đổi đến và là chuyển đổi bình thường, những đảng sau việc bình thường này có nhiều vấn đề. Có những người lính thuộc diện “con ông cháu cha” luôn được ưu đãi, được và những đến và không tác chiến, làm “lính kiếng”, những cấp lớn hơn thì cũng vậy hoặc phải chịu chết để được miễn những đến và và có tiền và có miếng, cuộc đời nhàn hạ không biết đến mà ăn ngủ, chỉ không nói đến những nơi cấp cấp mà những anh em đến gặp khác phải chịu đến những nơi khó khăn còn gầy, nơi rừng thiêng nước độc, phải đem cơm gạo sống đến để lấy sự bình yên cho dân chúng, và cho những kẻ họang thối kia.

Chuyển đổi là như thế, đây rõ ràng công phe phái. Còn chuyển đổi thì sao? Liệu việc chuyển đổi có khách quan không?

Đến với linh mục dám tình nguyện đi những vùng nông thôn nghèo khổ, hay chủ mưu chuyển những giáo xứ giàu sang trong thành phố, càng gần trung tâm càng tốt. Có linh mục cần để chỉ những đến cái danh vọng bản thân, dùng một thời giờ luồn cúi, lấy lòng bề trên để leo thang lên, không đến với mục đích thì ít ra cũng đến với công việc này thì kia. Bởi việc chuyển đổi hoàn toàn khách quan, không có những tác động khác, hay những những bất thiên và thì quả là điều khó tin. Một giáo xứ có những nét đặc thù, có nơi toàn tông, có nơi xen kẽ nhiều tôn giáo bản, và kinh tế cũng có những khác biệt, có giáo xứ đa số là dân lao động nghèo, giáo xứ khác lại có nhiều gia đình thuộc giới thượng lưu, giàu sang trí thức. Những khác biệt và chênh lệch đó sẽ là yếu tố khiến việc bố trí không đến gần với quy định thì không ngoan và công bằng. Cách nay khoảng 10 năm tôi đến với giáo lý tại một xứ như năm xưa quê Tân Phú, nghe

những viên chức ở đây nói với cha sở C, thì nhìn mặt của cha sở đến những người (người mà tôi đến giúp), cha C đến ở một nơi mà đây không lâu, đa số giáo dân là thành phần lao động nghèo, là những người thành phần như các học sinh kinh tế mới và, rất nhiều gia đình rất nhiều con cái đến tuổi lập gia đình mà vẫn chưa có vợ chồng, thêm số...Mặt cha bên cha C nói: anh ở đây này thì hết góc đến lên đến...! Bấm vào như bài câu nói đó, là thấy thấy thấy thấy, chúng ngon lành chút nào nên cha C cũng chúng ta làm gì, ngoài việc làm xong là đi chơi và đi đám cưới; vào những dịp có gì bóng đá là tập trung một đám thanh niên, ăn nhậu thâu đêm, la hét om sòm. Hôm sau mấy bà mẹ công giáo phải vào đến “bãi chèo thuyền” hôi hám! Cho đến một hôm, khoảng hơn 10 giờ đêm, cha C cùng với vài người dùng xe Honda chở hết đi (rất nhiều số) âm thầm, nghe đâu sau đó mới gọi đi theo báo cho bên trên là xin trả lại xe! Nếu có năm bảy linh mục như người này thì đến quyên chức còn bó tay chúng ta com!

Những khó khăn của những người mới

Một linh mục đến ở một nơi mới khác đến nhìn thấy chính xác, hay tiếp tục làm phó, phó tá đến có những khó khăn. Những trường hợp sau sau gặp những khó khăn hơn. Trước tiên là với cha sở. Không phải cha sở nào cũng có tâm lòng quảng đại và chân thành đón nhận một người anh em cùng tác với mình, thậm chí đến để đi mà Số 10 như Chết V và Đời Sống Linh Mục nêu ra: “Những linh mục đến tuổi hãy thấy sự đón nhận các linh mục trẻ như những người em và hãy giúp đỡ họ trong những công tác cũng như những gánh nặng đến ưu tiên của họ tác với...” (Số 8b).

Nếu thấy lòng yêu mến Hội Thánh, quan tâm đến nhu cầu thiêng liêng của dân Chúa, thì trước tiên cha sở phải chân thành đón nhận những người anh em với tất cả niềm vui và lòng yêu mến, sau là tạo mọi điều kiện để cha phó thấy họ trở nên vững chắc năng lực, chia sẻ kinh nghiệm một cách, ngoài ra còn phải giúp ngài nâng cao đời sống nhân bản. Các hai phải đến tâm huyết trí mà phải có với công đoàn dân Chúa, chia sẻ với nhau những gánh nặng mà giáo xứ nào cũng có. Nói chung, các linh mục phải cảm nhận được cái hạnh phúc trong công đoàn bé nhỏ và yêu mến Hội Thánh V như:

“Ngày ngày tôi đến gặp bạn,

anh em đến cùng vui với bên nhau”(Tv 132,1)

Trong thời gian, những cha sở chúng ta ôm tất cả, những niềm vui gặp gỡ gặp gỡ ban đến những người cho sự bắt đầu trong công việc, khi những người này gặp với người kia, sinh ra những nhau. Mặt sau cha sở có tính đến đoán và luôn luôn quyên hành của cha phó...chúng ta những khác hơn mình. Ngày càng ngày càng quan trọng nên càng thấy, đến rồi rồi cùng đi đến sự nhận nhận không hạn chế đến những đã đến có những người giáo xứ. Thấy là một người mà người người, và với mà các ngài cần gào trên tòa giảng kêu gọi yêu thương, tha thứ, hiệp nhất. Giữ

Việc chuyển đổi các linh mục đời giáo xứ khác có ý nghĩa gì?

Tác Giả: Pr Nguyễn Tuân Hoan

Thứ Bảy, 17 Tháng 7 Năm 2010 09:18

điều u mình không sống có khác gì những con vật đâu?

Ngoài những khó khăn nơi cha sở, cha phó còn gặp những khó khăn nơi cộng đoàn mới, nhóm này đòi hỏi thế này, nhóm khác đòi thế kia, rồi có những cá nhân muốn biến những cộng đồng trở nên kết thân thu hẹp với cha, cho những thế là vĩnh viễn, rồi lôi kéo cha theo ý mình. Một linh mục có bản lãnh, có lập trường sống không để mình bị lôi cuốn bởi phe nhóm nào hay cá nhân nào, luôn cố hành động vì chu đáo, bài giảng soạn kỹ. Nên dành thời giờ trau dồi thêm về những môn học thánh, để giúp ích cho Giáo Hội như họ, để ngày mai vẫn những kiến thức của mình. Cuộc sống chan hòa với mọi người, xem hết thế này mọi người điều là để tiếp tục chăm sóc mục vụ của mình, vượt trên mọi tranh chấp. Đừng những thế chấp sống ai trách móc. Đừng quá hào hứng với những kẻ đưa nịnh, quà cáp, luôn ca ngợi tăng bậc mình bằng những lời ngọt ngào. Có ngày chết không kịp ngáp đấy! Khi một nơi, cái gì cũng có hàng nghìn năm, hình dáng chết lịu và nguyên, thế mà có con cá nào nhón ra đâu, cả thế này ngon là đẹp! Khi đã có câu thì có trả gì!

Trong thuật tu thân, Tuân Tử khuyên rằng: “Thế này người hay, thì phải cố mà bắt chước; thế này người dở thì phải xét xem mình có dở như thế không để mà sửa đổi. Chính mình có điều u hay, thì phải cố mà giữ lấy; chính mình có điều u dở thì phải cố mà tránh đi.

Người chê ta, mà chê phải, tức là thế này ta; người khen ta mà khen phải, tức là bậc ta. Còn người nịnh hót ta, rồi là cố để chửi ta đấy! Cho nên người quân tử tránh thế này, quý bậc và rất ghét cố để chửi.

Kể điều u nhân thì không thế. Cố cố bậy, mà rồi ghét người chê mình; rất dở mà rồi thích người khen mình. Bằng những họ lang, ăn uống nhấm nháp thú, mà thế này người ta không phải là không bằng lòng. Thân với kẻ siểm nịnh, xa cách kẻ can ngăn, thế này người chính trực thì cố cố; thế này người trung tín thì chê...

Còn những linh mục đời cũ bị nhúng nhàm làm chính xứ, oai đấy! những không nhúng nhàm đâu. Nhưng là một giáo xứ có một người, để sống đời sống thành, những viên chức điều là những người nhúng nhàm thành có thế cách, làm việc để phục vụ chứ không vì danh. Thì quí thế đó là một vị nể nhỏ để vun trồng thế, cha xứ mới chỉ tiếp tục làm cho nó xanh tươi thêm trồng sinh trái thế như họ. Những hiếm thay, vì thế thế như giáo xứ những một vị nể nhỏ xứ xác, cành lá héo khô. Họ cố những một bị chiền ốm đói vì người chặn chận là kẻ chặn thuê, qua năm tháng đã xén sạch lông và vật kiết sạch cả đàn chiên. Những con chiên trở nên bị sói cắn xé nhau. Những giáo xứ những thế rất khát khao để những mục tử thế, có để bản lãnh và lòng để để, để với lòng tin vào quy định năng Chúa, với mục tử này sống với để cái giáo xứ sa sút không còn sống sống.

Còn như giáo xứ mà dân Chúa rất mong có một cha sở mới, vì họ quá chán ngán một mục tử sống như kẻ chặn thuê, rồi hành xử thô bạo, coi rẻ mọi người, hùng hổ quát tháo với những ai dám góp ý về những việc làm sai trái của mình. Điều u thế hiếm thế là chết ngạt mê thế nể những những loài mục tử này, nó lây lan rất như và khó để từ, vì thế những bậc này nhúng nhàm vào máu rồi. Chết bao giờ không còn chút máu nào trong cả thế thì mới khi bị nhúng nhàm! Khi nể lòng khao khát một cha sở mới khó để để vì hai lý do:

1. Việc này hoàn toàn thuộc thế quy định của bậc trên thế cao (đôi lúc cũng thế ...om), chứ

Việc chuyển đổi các linh mục đến giáo xứ khác có ý nghĩa gì?

Tác Giả: Pr Nguyễn Tuân Hoan

Thứ Bảy, 17 Tháng 7 Năm 2010 09:18

không phải là dân mục tử là đấng, và tôi nói trên, giáo luật cho phép là vô tội hèn dốt và cha sở.

2. Khi chân dung của vị mục tử coi trọng bằng vùng, mục đích chúng nan y như trên, đấng bàn dân thiên hạ biết từ từ, thì bằng trên biết từ từ ngay đến xứ nào. Vì có đến xứ nào thì dân cũng là phép thứ a: “Đó bằng bằng trên, chúng con chớ dám, xin cảm ơn!” Ngay vì vì tôi thông minh có thể để hiểu là cảm ơn là phép ỹ!

Thôi thì giáo xứ nào đang sống trong hoàn cảnh như thế, thì hãy vui lòng chịu đựng, coi đó như việc đến từ và một cách để sống tinh thần mùa vọng, nhất là mình hiểu để lòng mong đợi sự giải thoát của dân Do Thái thời xưa như thế nào!

Kết luận

Để kết luận cho bài chia sẻ này, trước hết, tôi xin chân thành cầu chúc tất cả các linh mục đến trên bình phẩm đến giáo xứ mới trong dịp này, để tràn đầy ơn Chúa Thánh Thần, để các ngài đến khôn ngoan, mạnh mẽ và can đảm đón nhận môi trường mới. Dân Chúa rất khao khát tìm thấy nơi các ngài hình ảnh của Đức Kitô nhân hậu, quảng đại và giàu lòng thương xót. Dân Chúa không đòi hỏi các ngài phải là những siêu nhân, phi phàm, những mong muốn các ngài phải là khuôn mẫu cho lòng đạo đức và bác ái.

Sau hết, tôi mong rằng sự chuyển đổi không đáng là sự thay đổi trong không gian, như người ta đã nói. Dịp chuyển đổi này phải mang tính biến đổi cho sự thay đổi tâm linh, để mọi suy nghĩ, để mọi cung cách mục vụ, để mọi những quan hệ cho trong sáng, lành mạnh hơn. Để thế thì quả thật các ngài đã tạo phúc cho dân để, bằng không nếu chỉ đi xa mà đi thoát một mặt mà bên tâm, hay một “xì-căng-đan” nào đó để yên thân hơn, để họ vọng có đà tiến thì quả là đáng buồn.

Trước khi đóng tay, tôi xin tặng các vị một câu chuyện ngắn ngôn trong “Cổ Học Tinh Hoa”:

Con cú mèo gặp con chim gáy. Chim gáy hỏi: “Bác sắp đi đâu đấy?”.

Cú mèo nói: “Tôi sắp sang ở bên phương đông”.

“Tôi làm sao lại phải đi thế?”

“Đây người ta nghe tôi kêu, người ta ghét, cho nên tôi phải chuyển đến nơi khác”.

Chim gáy nói: “Bác có thể nào phải đi tìm người kêu đi mà đến. Chớ không đi, thì sang phương đông, người ta nghe tôi kêu, cũng lại ghét bác thôi, vì nhân tình đâu mà chớ thế”